

MAMONOVA HAGADA

Siniša Stojanović - Sinister
MAMONOVA HAGADA

Прелом текста:

Синиша Лекић

Штампа:

АТЦ д.о.о.

Тираж:

300

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

XXX.XXX

STOJANOVIĆ, Siniša

Mamonova Hagada / Siniša Stojanović –
Sinister. – Београд : Liber, 2008 (Београд : АТЦ). – 113
стр. ; 15 см

Тираж 300.

ISBN 978-86-85353-XX-X

COBISS.SR-ID XXXXXXXXX

Siniša Stojanović - Sinister

MAMONOVA

HAGADA

pesme, snovi, bajke, eseji

Liber 2009

Sadržaj

User Manual.....	7
Ko je nadležan za ružnoću?.....	9
Duševno prihvatljiv	14
Kasna Gomora	17
Selektivno nesvesno.....	21
Purgativ Vita Grup.....	24
Pesma bez(s)kraja	26
Rezolucija.....	30
Griža zavisti.....	34
Melanholija jesenjeg jutra	36
Ontolirika i Sunset	38
Pomrčina.....	40
Jeka.....	43
Izveštaj apostrofima o antropomorfima	44
Veština.....	52
Spazam dama	54
Gladovina	56
Nota bene.....	58
Prosjak.....	60
Brodići od papira	63
Mani-Fest.....	65
Kaljuga (<i>obscure</i>).....	66
Potraga.....	68

Meandri	71
Živeo Mihail Hlebnjikov!.....	73
ISUS, Joshua Ben Josif, HRIST	75
Šest dana radi, jedan dan je ko nijedan dan... (antiteza).....	77
Longinova pesma (rubato)	79
Yom Kippur	82
Martin i indulgencija.....	84
PraktikUm	86
Energetske bombe i hidrogenski napici.....	89
Definicija	91
Sreća traži zavisnost.....	93
Uteha panike	98
Rasprava o slobodi i toleranciji	101
Strah i iščekivanje	109
Prokazanje	111
Za decu	113

MAMONOVA HAGADA

User Manual

[Objašnjenje autora]

Mamon je starozavetni lažni bog novca i materijalnog bogatstva, kao i pohlepe. Njegov entitet i identitet služe tome da opišu slast za materijalnim. On je zapravo čista personifikacija te slasti.

Hagada - Jevrejska slikovnica sa religijskim motivima slična današnjem stripu. Od davnina je prenosila mitove i legende nepismenom jevrejskom stanovništvu, koje nikako drugačije nije moglo da primi duhovno saznanje osim kroz usmeno predanje *mišnu* i vizuelni sadržaj kakav je hagada.

Kada ta dva pojma stavimo u međusoban odnos, dobijamo takvu sintagmu kojoj će se pokloniti i svaka Gojina groteska. U kontekstu modernih referenci označava priručnik, *user manual* za nepismenu i pohlepnu raju kojoj ni do čega u životu nije stalo osim do zgrtanja novca i busanja u sopstvenu duhovnu uzdignutost.

Ovaj opus je posvećen upravo njima.

Ko je nadležan za ružnoću?

Ministarstvo ružnoće?

O RUŽNOĆI NEMA KO DA VODI RAČUNA!

Nezbrinuta ružnoća i ukradena lepota su savršen par bez roditeljskog staranja.

Ko želi da usvoji ružnoću? Evo, ja bih!

Još jedno dete zadovoljeno. Još jedan tašti roditelj.

Samo je nekako... ostarelo. Hm..

Ili je to ono samo ružno?

Može biti i jedno i drugo.

U glavnom ...

Nije se vodilo računa. To je evidentno, evo;

dete je zaraslo u dlaku, bube i reptile. Očistimo je!

Ali..

Možda,

Ipak...

Ne?

Ne bi trebalo. Možda je samo ružna. Ipak..

Deluje neuhranjeno, iscrpljeno, žedno i gladno, golo i ćelavo.

A možda je .. samo...

Mislim da je neću dirati.

Ostaviću je da sedi bas tu gde je i bila. Ionako, nije ona dete, nije čovek, nije pas, niti konj.

Ona je samo ružnoća. I jednostavno ne znaš šta ćeš s njom.

Bez obzira na sve, ipak o njoj neko mora da vodi računa.

Shvatate li? Ona je

Naša!

Kao majka, ili nesto još gore.

Evo, ja sam je usvojio, priznao, ona je moja, pa možete i vi..

Pošto ste je pravili,

Svi po malo.

Ministarstvo kulture, resor lepote. Kako to samo veličanstveno zvuči.

Najzad, svi hoće da budu lepote.

Nema potrebe za time, urazumite se.

Više se ne zna šta je lepota kada se svi u nju kunu.

Definišimo lepotu, pitajmo ružnoću šta o tome misli. Koji deo sebe bi odbacila i rekla: -„Ne, ovo nije ružnoća, mi iz ružnoća nemamo veze sa ovim, to mora da je vaše“.

Ne bi li to bila korešpodencija vredna pažnje.

Pa pitamo lepotu o tome šta zasigurno ne pripada njenom resoru. A što bi ružnoće primile kao svoje, ili pak ne bi.

Valjda ružnoća ima neku ulogu. Ima neku svest.

Legitimitet. Bez toga je ružnoća primorana da se

MAMONOVA HAGADA

predstavlja lepotom, da laže sebe samu govoreći sebi svakog dana; ponavljajući pred ogledalom, laži. Lažući sebe, da bolje lagala i druge, ne bi li ih bolje ubedila verujući u svoju laž. – „Ja sam lepa! Ja sam lepa! Ja sam lepa!“

Ne podseća li to na nešto.

Šta raditi sa harizmatičnim "ruglotanima" koji su uspeli prodati svoju priču o lepoti. Onima koji su godinama radili na tome da dobiju svoje zarađeno mestu u stranom poretku - „Hijerarhiji divnog“.

Koja li je to kolicina frustracija u deponovana u emocionalnom gabaritu? Da li bi se ružnoća svetila lepotama ?

Kažem vam, dajmo šansu ružnoći. Priznajmo je, recimo joj da joj zavidimo, na mnogo čemu.

Ipak ona poseduje nešto zaista retko. Toliko retko koliko je i lepota retka. Tako da, bez vrdanja oko toga. Situacija je jasna. Situacija se mora kristalirati, čovek mora ići dalje. Od sebe.

Hipotetički, šta bi bilo kada neka estetski merljiva pojava, ili delo, ne bi bila prihvaćena ni od jednog a ni od drugog atara, resora, šta bi se sa time radilo. Tim silnim pojmovima, kompozicijama, stilovima, činovima, fetišima..kud bi smo sa njima? Morali bi da otvorimo novi resor. Aestetični resor. Pun ble-dunjavih i bezličnih likova, prepunih šarma i kvali-

teta koji se i nisu baš pronašli u vremenu i prostoru, koliko demodiranih knjiga garderoba fotografija suncobrana šešira nedefiniranih formi nerastumačenih motiva dvosmislenih izjava beskarakternih pogleda mušičavosti herojstava; svega onog ne tako popularnog, ne toliko da bi činilo front, u bilo kom smislu, makar ne tad i tu u aktuelnosti.
Ali pre svega.

Ružno je isto što i lepo.

Ružno ima sve što i lepo.
Negde u sebi.

Lepo ima sve što ima i ružno.
Spolja.

Lepo bez ružnog ne može.
Mada ružno može i bez lepog.

Lepo je lepše od ružnog.
A ružno lepše od ružnijeg.

Grozno je ružnije od najružnijeg.
Grozno je božanstveno ružno.

Ružno je vrlo neobrađeno.

Ružno nije zlo.
Mada zlo može biti nužno.
Zlo može biti i lepo.

MAMONOVA HAGADA

Ružno može biti i korisno.
Lepo može biti i neupotrebljivo.
Ponekad.

I bez ružnog
Lepo može biti biti bezobrazno.

Bezobrazno ružno je grozno.
Bezobrazno lepo je grozno lepo.

Duševno prihvatljiv

Duševno prihvatljiv
Niko ni za koga
Nekonvencionalna norma
Bez forme

***Formal*ingvistika**

Prohoodovljenje
Alarm Mantra

Sadržaj bez koncepta
Delo bez oblika
Stvarnost bez istorije
Odnos bez vremena
Sat bez kazaljki
Krug
Brojevi odbrojavaju treptaje
Oči koje kolutaju

Sutrašnjica današnjice

Talasi bez obala dave sebe
Kiša koja pada ne dodirujući tlo
Gutač baklje progutan od mraka
Suze evoluirale u bale
Reči kao elektroencefalogrami
Snovi vojni poligoni

MAMONOVA HAGADA

Obalno zagrevanje
Monoseksualnost
Kremenska prognoza
Stereo eoni

Ujedi njene nacije
Rato pakt
Junk rock
Kapitulizam
Abrazovanje
Oralne norme
Živci kao
fosforni murali na suncu
u trusnom području
Indije
Živci kao
Grčke šume tokom leta
na
vetru, žegi
Živci
potopljeni u reku RioNegro,
na ušću Grande
Živci zazidani
u Skadar okupani u mleku.

nerves from the oven, nerves like cigarette burns

nerves like blisters in the ashtray

živci kao čokot pod nož bačen za sreću

živci u potopu

Glavo verovanje

Utopistička videologija

Elektromagnetsko smenjivanje polova

sever – jug,

Progutan kompas pokazuje gore - dole.

Metronom kuca levo – desno.

napred

nazad

napred

nazad

napred

nazad ...

Kasna Gomora

Oaze mira.
Programi zdravlja.
Talaso terapija.
Banje znanja.
Mentalne supozitorije.
Analni tranzistori.
Koeljo fotelje.

Proste mase
kupaju se
u radijumskim bazenima;
Zračeci aminovanjem,
Isijavajući demokratiju.
Molim,
kroz binarne molitve
otpremimo ih u crne rupe!

Gde
banke sperme menjaju banke zombi-bombi
Gde
primitivizam napokon usunovraćuje divljaštvo
Gde
grobovi menjaju domove kulture
Gde
pare su stranice najgluplje knjige na svetu
ničime napisane

Gde

vlade su radnici kamenoloma koji krše kamen a
ne zakone

ubirući pešcane plodove

Gde

gazde su čuvari torova svinjari sto skupo prodaju
blato

u kome se lako tone

Gde

seks je planeta na kojoj žive ludaci koji neprekidno
uzvikuju

"samoća"

Gde

praznici su jestivo cveće od koga posle povraćas
izgovarajući

hvalospev

Gde

prijateljstvo je sastojak nekog čarobnog napitka
koga više ne proizvode

zbog kontraindikacija

Gde

točak je oroz pištolja uperenog u čelo rođenog sina

Gde

kardinali su vodolije sto napajaju žedne direktno iz
vena

Gde

ubistvo je samo šlic na glavi koga zatvoriš posle

MAMONOVA HAGADA

spavanja

Gde

komunisti primaju anarhističku hostiju posle ispovesti u formi vica

u kome amerikanac ispada nejpametniji

Gde

korporacija je samo vodenica kraj ukletog puta koja melje vampire

umesto gladi

Gde

strahovi su samo pirinčana mora u letu nad glavama nevesta

sto rekly su "da" gledajući u server

Gde

"krađa" je lozinka koja se izgovara pred vratima raja, dok vratar

odgovara sa "slobodno"

Gde

čast je koziji loj koji se koristi mesto lubrikanata slučajem upadanja

u vremenski tesnac, iz koga "nema napolje"

Gde

otac i majka su piromani hazarderi koji svakom svojem požaru daju ime

uragana

Gde

rusi su samo vrsta tenka

Gde

nemci su vrsta šecera koja nije u prahu, već kristal
koji stremi ogledalu
u kome se ogleda totalitarni svet

Gde

su rak i sida su junaci dečijeg romana koji posle
dugog ratovanja
postanu prijatelji

Gde,

čovjek je samo palac na vetru što pokazuje smer u
kome zeli ići, a nesrećom
uhvati hladnjaču na stopu.

Selektivno nesvesno

Žrtva

kao mitsko ulaganje bez rizika
od gubitka

Tautologija

kao pleonazam u službi logosa
i tvrđave ideja

Brend

kao dren obesmišljenog izraza
logistike

Mikrokosmos

kao odraz većeg
dovoljan sebi
u poricanjima

Navike

kao dobro utabane
kozije staze
u ledenom bregu
bez sunca

Umovi

kao ratni brodovi u manevrima
izbegavaju bove punch line-a,
trpeći hudge casualties

Vertikale
kao gusto nanizani prioriteti
potapaju horizonte

Dubine
kao neistraženi prostori života
isplivavaju
preko usana

Šume
kao zemljostvesti granaju pipke
informisući mozak operacije
i
centar
ravnoteže

Zahvalnost
kao dim nad žrtvom paljenicom
leluja u bezvremja

Zahvalnost
kao osmeh na licu Isusa
neovenčan slikom u kući stvoritelja

Zahvalanost
kao intima u logorima smrti
što piše razglednice

MAMONOVA HAGADA

Zahvalnost
kao poslednji dah pred komu
sa ukusom jasmina

Zahvalnost
kao gratis putovanje
Tunguska.

Jedan put je, kao neobavljena misao
Fleka života jednog večnog spavača,
Daljina i smisao za hodača bez nogu
Malom čovu zlato,
Mrcu zdušna plata.

Purgativ Vita Grup

Tri puta po tri kašike dnevno,
Molitva.

U kartonima, u gajbama
nedeljno,

Dozom za odrasle.

Molitva intovenozno.

Rektalno u dispanzeru.

U flasterima, za svaku priliku.

Sa nadom i ljubavlju

za bolje dane,

sa nožem u grlu nevernika.

Molitve kao rečke na zidu zatvorskom

kao rečke na zidu plejboja

kao heroinske linije na stolu pokajnika

kao terapija za shizoidne

kao brazde na licu pokojnika

kao šare od kineske krede što trebe primisao.

Molitva

Ringe raja što održava igru živom

Lako ju je instalirati

Dejstvo joj je jače u pokretu

Komande su uobicajne.

MAMONOVA HAGADA

Moli se Superego!

U trku

U prevozu

Letu, koitusu

Moli se javno

U slobodnom padu

U poniranju

zadrži vazduh, možda te stigne trans

možda sretnes veliku maticu

možda završis ...

level.

Možda te proglase za sveca

Možda ti sačuvaju kosti

Možda te prodaju na gram

Rentiraju prisustvo tvog duha

Možda imenom tvojim budu nazivali

plantaže ječma na Marsu

Možda tobom budu nazivali komete

Možda tvoji inicijali budu ukrasavali epolete

Možda i neko život da u ime onoga čime si

nas zadužio

Možda iz potaje budeš krojio vreme.

A jesi li ozdravio?

Ili oboleo?

Karijeristo.

Pesma bez(s)kraja

Sa pesmom na kolac!
Na stub srama!
Sa pesmom na vešala!

Tamo gde počiva
Kao seno što je strašilo na krstu

Gde vide je vrane;
Ko poruku
Jadnu, mrtvu
Svršenu
I jasnu.

Sa pesmom na lomaču
Jer nije od ovoga sveta,
Na terazije i tezge sa njom!
Gde kanta se s bescenjem;

U bulu sa njom!

Ukopajmo joj stope
Da joj članke glade
vazda mrtvi.

Sa pesmom ne štap, hladnom;
Gde stoji u ruci
I topi se na suncu;

MAMONOVA HAGADA

Ližimo je,
Dok curi nam niz bradu, ona;

Pitka,

Prazna,

Vodena i slatka.

Na trgove s pesmom,
gde ljubav cveta
Od pitanja do svanuća,
S pesmom na ramena,
Da nam peva
Da pozdravlja,
Navija,
i ime nam zaziva.

S pesmom na konje i tenkove
Da bez dileme maršira i gazi, k'o armada
Jasna kao poruka
I bez društva priznata.

S pesmom na bezlične i neme
Da im u razum

Ukucava

Čavle.

Sa pesmom na jarbole,
Da predstavi se bojom plavom kao sto je nebo
I jasnom, kao nebo sto je, ona;
Izreciva
Neopisiva
Gravidna
Nevidljiva.

Sa pesmom na glave
Gde ih krasi, mesto kapa!
Sa pesmom na police i u vitrine
U miljeisane praznine;
Sa pesmom iz dionizije u apolonsku,
I htonsku jamu izglednog,
Iz sakralnog u skaredno
Iz svetog u profane
Sa sedmog neba
u krunu prozaičnog;
(Bludi pesma u bekstvu od ekstatičnog.)
Na ražanj sa pesmom izgladnelog.

S pesmom na neprijatelja.

Sa pesmama ko sa perlama na uže
Da se nižu, pertlaju i lakše broje,
Sa pesmom na pasrartue;
Sa pesmom na parkinge,
Na amove,

MAMONOVA HAGADA

Ramove...

S pesmom, tragom priče,
za beskrajne zahteve...

Rezolucija

Bivstvo počiva na meridijanima, nečega

Što se negde, izuzev kolotečja nalazi,
kao u predgrađu;

Negde,

U korpama kolektivnog i

Smirajima dana što kontempliraju

Nad hramovima telesnog;

Kvantum uma kosi mladice
patvorene neuronske svesti;

Budućnost je neizvesnik.

Presadena iskustva prepoznaju

svoje skrivene talente,

Kodeksi i kodovi u novim kontekstima
razgrađene kulture,

Klanovske konvencije u opštem nerazumu
deljenosti,

Jedan je čovek jedan jezik;

Semantičko geslo neizmernog dostojanstva

Jedna je reč trag sazajnog
pobegla od znanja.

Kroz zube zlatni gejziri
misli i reči seju u događaje,

MAMONOVA HAGADA

Propovedaju
kao kosmičkom nepogrešivošću sate i dane,
daju snage
opredmetivši maštu,

Bude svest,
Tvore svet,
Pevaju i plaču
Kao teatarske maske od kome i trage;

Cilije stvarnosti hvataju naše trzaje
i prenose ga nervu vremena
Kao iskustva sa plasta
drugog postojanja
izgubljenog za leđima putnika

Sentimenti kao ispune od sećanja
kojima se raspoznajemo;
medju nama uviđaju golet
koja se krije za paravanima emocija

Nad burom glasova i
Šumom titraja
Usahli okeani malvazije
Mukli i bez izraza
Daju;
Usamljenost ptice van jata, sto sebe trazi u letu,
Ili odgovor traži o svetu
s visine,

Videći taj svet
van sopstvene istine;

Taj svet od laži sa kojim neće da se meša,
Već da se ne ukalja,
taj bi svet ptica uznela u nebo,
Da se besi i veša; taj svet
Se pronade u većem ništavilu
od te iluzije štavila,
Stabila, stravila, krivila, zabila;

Zabiti od bivstva i skrovišta od sopstva,

Taj bi svet ptica rasula u nebo
jer je paramparčad,
Tako ljigav i lagan bez vrlina,
i jestiv kao rajska splačina,
Sto jede je raja;
Jer
malo je para,
malo je vremena,
malo je pameti;

Put je
Put jedne kapi što postaje oblak
pre no postane kiša,
Put čoveka na tragu deteta
kroz beznađa, blud
Je san koji nanovo radja,

MAMONOVA HAGADA

Sud u očima tvojim je sidro,
Teška i potonula lađa.

Griža zavisti

Griža zavisti
Hrani se ljudskim mesom,
Hleb nas ubija
Oceubistvom,
Savest

Čašću vrednom življenja.

Subjektivni utisci tahikardija
Sinkope su svesti što popušta
Pod pritiskom
Prozaike.

Sukcesivnim
Gutanjem trenutaka
Gutaju se i godine.
Davljenje dolazi kao odloženo
Kao na kredit
Davljenje sa kamatom
(oko vrata).

Zaranjanje,
I izranjanje u svakoj prestupnoj,
Jednom u deceniji,
Nasukan na jastuk tvoj je pogled
Upućen nebu.

Kao sa pučine,

MAMONOVA HAGADA

Prepoznavanje,
Dolazi u talasima.
Nošeno krilima sinhroniciteta
Vukući
Na dugačkom štapu
Buru dekonstrukcije.
Pakleni sezonski paketi podudarnosti
Iskaju platu kolebajućeg haosa,
Fobosa obgrljenog Kerama,
I mitovi ispredaju čulnosti.

Čovek, pobunjenik u svom slepilu
Lovi svog nevidljivog neprijatelja;

Svako suprotstavljanje nosi žrtve
Svako priznavanje odvodi u ludilo
Svako poricanje donosi samoću.

Kako živeti ovu stvarnost,
Promenjen.

Melanholija jesenjeg jutra

Ovaj grad je kao jastuk na licu davljenika
Tamnica za sunce ili bukagija sa licem
Harpije,
Harpuna!
Nulte gravitacije
Za trkača,
U snegu
Zid ili nebo, slepom čoveku,
Kao bezdan za grobara,
On je novac za pokojnika.

Ovaj je grad iluzija
Jednog kantora koji živi
u kontejnerskoj kolevcu
Siromah *conte, beg,*
Onto, što živi
Na onostranog konto.

Ovaj je grad burgija karusel
što se uznosi, i buši vertikalu
Čeljust strave u krvi
On je izustio taj kamen
u radnom jutru sto vrvi, i mrvi
Očaj uz čaj, kafu, i dim -
San o snu koji čuva neprobudjene
I žamor što kuva snovidjenje,

MAMONOVA HAGADA

Pomorandža i predah
Uz oktansko isparenje.

On je to uzajamno prožderavanje ljubavi i smrti.
Ta ljubav mora biti tako velika, ne bi li izdržala;
Ta smrt tako mala, ne bi li se mogla proširiti,
Kao zaraza.

Ontolirika i Sunset

Ljudi se čiste mnogim stvarima.
Neki bananom neki metkom
Jer svako od nas drugačije vidi,
Osećaj krivice.

Ljudi rade na sebi raznim stvarima.
Neki ašovom neki mistrijom
Neki kopaju a neki malaju,
Neke stare rane.

Ljudi donose odluke na razne načine.
Neki idu dalje
Neki protiv sebe
Jer neko od nas čuje zov, a neko refleksiju
Unutarnjeg glasa.

Ljudi vide sebe u različitim stvarima
Neki u zidu, neki u ponorima
Jer svako želi da se sakrije,
Svako želi da se otkrije,
U granicama.

Ljudi pišu različite pesme
Neki pevaju životu
Neke život speva
Jer neki su melodije, a neki samo reči

MAMONOVA HAGADA

Uživaju u plesu,
Ili traže objašnjenja.

Ljudi vole različite stvari
Neki sebi bliske, neki pak daleke
Jer i tu je isto
Ko sa zidom i ponorima
Dvosmerno smo bliski
Traganjem i begovima.

Pomrčina

...u pomrčini

*sviju nas krivaca
pozitivaca i negativaca,
svitaka pisaca;
u bocama skrivenih,
vremenskom pučinom zauvek zalivenih...*

**Stavite svoje materijalističke snove
U moje snene jave**

**Pravednici
Ispravnici**

**Zamenite moje pevanje
Konvertibilnim
Igrama na sreću**

**Uхватite moj horizont
I silujte ga porezom
Na kulturu,**

Osam posto lakog kriminala!

**Deset sati laži
Menjajte
Za petparačku istinu**

MAMONOVA HAGADA

Recite mi, gde sam sakrio

Sebe

Kada sam vas upoznao..

Zapalite moje azbestno

Lice

Kozmetičkom šibicom,

Prodajte mi

Maglu

Od nula posto vodonika.

Korekcije tekstova,

Korekcije slika,

U autentičnom aranžmanu donesite mi sutra

Naličja stvarnosti!

Okrugli svet mi zamenite

Virtualom

Lizanom sa

Flet ekrana,

I kad sve bude

Spaljeno,

Čuvajte one slike cveća;

Mozda nekada oživim njihov miris,

Aromaterapijom.

Dajte **spokoj** mojoj intelektualnoj

Svojini;

Sačuvate mi dva takta misli
Iz konteksta;

I zabranjujem, ikome, da misli istim
Za džabe.

I kada umrem, neka od
Pretplata, zalivaju
Moj grob topljenim zlatom, koje neka curi,
Iz falusoidne slavine.

U kazneninim magacinima gde slažete vaše guzice
Veleprodaje
Recite srcu sladostrašća
Da prestane
Da bije.

“Svoje privatnosti ostavite, ispred magičnog porta-
la
Bezolvne bojevosti“

Jeka

Ma ko sam to ja?
Zrno mene, i navike tog
Bezbroja sa polja stvarnog;
Točionik tuge, i volje što se iznad šavova diže,
Palac, što se u grču pesnice skriva
Usna, pod zubom i plač suze sreće što sniva;
To je pogled, izgubljen u misli
Što daljine ne vidi, već se kida
Čovek bez vida i sluha, što muziku sluša;
Gleda zaleđena duša
Otkrovenje traži, prosjak bez stida
Što od snova moli onog koga voli;
Bolest i gad, nad rekom bistrom što se manta
Ogromna, od brega, odvaljena santa
I drvo od šume, što se ne vidi;
Krik tako glasan i konstantan, da se i ne čuje
Bledilo i prozrak, u oluje
Što se presniva,
Da l' čovek sam il' kriva Žena;
Odron, što ruši se sa poroznih stena,
Da l' sam stvaran il' to snom ja stvaram?
Duh sam ja a ne biće,
Huk zelen, što nebo para dok sviće,
Grozid svenut sladak, ali ne svanuće;
Suvo, na kiši, orošeno pruće.

Izveštaj apostrofima o antropomorfima

“Nauči da gledaš lepšu stranu života?”

Nije li to stvarnost neuporediva sa najluđom maštarijom ili snom? Nije li to svet slobode o kome svi idealisti pišu; nismo li postigli baš sve ono što smo oduvek potajno želeli? Pa nije li to divno, krasno, smešno i vredno uživanja? Naravno da jeste. Poslednji stadijum sreće zvani ludilo.

Ipak ne zaboravimo to da je najbolji lek - smejati se, pričati, osloboditi se, pokazati zube, udariti u bolnu tačku, otkinuti mačetu glavu, proživeti katarzu ubistva, jedno brutalno zadovoljstvo koje će te držati čvrsto, visoko i uspravno, a istovremeno terati na muku i moker san.

Čizma glavu čuva ali ćud nikada.

Jedna opskurna sistematična nauka, hermetična i okrutna pleše po organizmu ljudskoga nadanja.

Očekivanje iznuđuje razočarenje.

Krdo je u stampedu, ludom trku, traga za hranom, novom blagorodnom ispašom. Stari dobri virus traži plodno tle da opustoši, ali ostaje nezadovoljen.

MAMONOVA HAGADA

Neko je već to uradio pre njega.

- "Kolega je već bio tu, svratite sledećeg meseca."
Proces regeneracije mora biti izvršen, tako zakon nalaže, u suprotnom nećete imati šta da uništite, nećete imati čime da se hranite, nećete više imati ni o čemu da pišete.

Čovek - (med.) vrsta kosmičkog inteligentnog virusa koji se progresivno širi. Posebno je važan i interesantan jer deluje isključivo na jedinke svoje vrste kojima se hrani na nama, za sada, nepoznate načine.

Destruktivan je, nestabilan i nepogodan za prirodno stanište jer ostavlja za sobom suviše organskog i neorganskog izmeta; pošto je najveći svaštojed (jede gvožđe, plastiku, veštačko meso, pije naftu, guta bele, žute i crne kristale) može da radi i na stuju, i đavolski ne želi da umre posto mu je smrt najgori neprijatelj po njegovom shvatanju.

Ima shvatanje i svoje postojanje naziva ŽIVOT.

Suštinski se hrani interaktivno komunikativno, gde energiju crpi iz složenih glasovnih radnji koje on "NAZIVA" REČI.

Tu se on traži i dobija svoj SMISAO.

Te glasovne frekvencije mu, *na nama još nepoznat način*, saopštavaju šta on kao jedinka treba ili ne treba da radi.

Sudeći prema izvesnim zaključcima postoje razni vidovi iskrivljenih ili zarotiranih frekvencija koje kod jedinki uzrokuju efekte iskakanja i alarmantnog destruktivnog ponašanja. Za takve fenomene vezan je tip LAŽ ili *LIE*, tip koji postaje sve zastupljeniji.

Frekvencije se zvučno mogu bitno razlikovati u različitim stanišima i u različitim grupacijama, pa su virusi prirodno ekskomunicirani jedni od strane drugih.

Tokom perioda posmatranja, u predhodnosti, iz istog razloga pribegavali su sili kao jedinom rešenju i sprovodili REPRESIJU u cilju boljeg i lakšeg razumevanja.

Naspram toga da ta pojava nije sasvim iščezla koriste se metodi PREVOĐENJA, pa komunikacija postaje sve lakša.

Prevođenja su sasvim izvesno moguća iz razloga što je vrsta virusa gde god ona bila, ista, i potiče od zajedničke pramatice.

Jedinke traže i šalju, sa odstupnicama, iste poruke, zadovoljavajući svoju iskonsku halapljivu prirodu,

MAMONOVA HAGADA

imajući zajednicke ŽELJE koje traže ostvarenje, SNOVE koji se prenose sa generacije na generaciju. Ta se zaostavština snova taloži u zemljištu, vazduhu, i oni je primaju svakim dahom, svakim gutljajem i rečju od svojih praprapredaka. Planeta je dokazano okrugla, tako da je ostvarena jedna velika pulsirajuća vibracija koja GOVORI.

Ali ipak, moramo nagovestiti još jednu kategoriju vrlo bitnu za razumevanje ovog kosmičkog fenomena zvanog ČOVEK.

Naime, ovaj virus ima veliku nagonску potrebu za posedovanjem, koren i uzrok tog činjenicnog stanja jos nisu pronadjeni. POSEDOVANJE ili POSSESED u bazično označava imanje ili posednutost u oba slučaja(opsednutost posedovanjem),tako da su kod čoveka ta dva značenja jako pomešana i međusobno zavisna. U skladu sa time on se SVESNO ili NESVESNO ponaša u odnosima. On je gramziv hteo bi da ima sve, naravno, možda ne u isto vreme ali ne isključujmo i tu opciju za sada; pošto pričamo o štetočini kakve nema nigde u kosmosu.

Stalno je NEZADOVOLJAN, odnosno nemiran , nestabilan i rizičan. Postoje neki relevantni dokazi, do kojih se došlo obzervacijom, koji dokazuju to da

kad je jedinka zaposednuta nezadovoljstvom OSE-
ĆA da je nesto izjeda iznutra.

Takvo je jadno stanje, pretpostavljamo, neizdrzivo
za jedno osetljivo, bezumno i nežno biće kakav je
čovek.

On mora da se toga reši time što će **PROGOVORITI**
i osloboditi se muke razmišljanja.

Zato prema svemu izloženom, čovek govori zato
što je nezadovoljan, da bi se zadovoljio, da bi za-
dovoljio drugog, ostvario snove,lične, svojih pra-
predaka i imao sve. Ali on to "sve" naravno ne mo-
že imati i osuđen je na nesreću sopstvenom glu-
pošću da bude jos nezadovoljniji, i želi još više jer
je iz frekventnog govora neke druge jedinke čuo za
još jedan san i vezao ga za svoj emocionalni gaba-
rit.

Ljudi da su zadovoljni sigurno bi prema svemu su-
deći potpuno **UĆUTALI**.

Onda bi i preci mogli da se najzad odmore znajući
da su im potomci **ZADOVOLJNI**.

Svoju superiornost, ova kultura mikro organizama,
gradi i na poređenju sebe samih sa paralelnom
kulturom bakterija kojom se ovi prvi, takodje, ali
na mnogo očigledniji način, hrane.

MAMONOVA HAGADA

Zovu ih po rasama a neke pouzdano zovu i KRAVE.

Nazivaju ih nižim bićima (što nema smisla s obzirom da su neka mnogo višlja, ali zanemarimo ljudske praznoglavosti) i terorišu ih gde god ih nađu. Fizički nasrcu na njih bez predhodne objave rata, na najpodlije načine ih sakate uništavaju ih i razaraju im legla iz RAZONODE ili FOR FUN, (lov, sport) (za ove reči još nismo našli razumnu povezanost).

Bakterije po svemu sudeći vrlo ćutljive i zadovoljne trude se da ne učestvuju u tuđim razmiricama, žrtvuju svoju vrstu u zalog nečega što analoški odgovara ljudskom pojmu kulture.

(koju je čovek mnogo više pothranjivao dok je bio bliži bakterijama, ili je nekada i sam bio bakterija i nekako je neobjašnjivim procesima izmutirao u virus).

Virus je počeo, kao što smo rekli, da sanja neke tuđe snove i isto tako da se bavi ritualima i magijom. (izvučeno iz konteksta ISTORIJE KNJIŽEVNOSTI-pisanog govora predaka). Žrtvuje se i odriče svega onoga što je nekada bio selektivno eksterminirajući bakterije, da bi dobio opet i više jer veruje u povratnu i reverzibilnu moć prirode uništenja. Postoje slučajevi u predhodnosti koji nam govore da su ljudi svojevremeno žrtvovali svoje jedinke. Pret-

postavljamo da je to činjeno iz ubeđenja gde je čovek najprioritetniji, pa su ga shodno tome više i "zalagali". Te su kulture bivale ugušene silom i represijom jer nisu govorile istim jezikom sa "progressivnijim" opcijama .

Još jedna od delikatnih tema koja učestvuje u komponovanju karaktera i koja povezuje sve te nakaradne i fantastične funkcionalne elemente u jednu ne raskidivu simbiozu, je to da čovek VERUJE u to što radi, što je i postalo ultimativni uslov za delovanje i činjenje aktivnosti bilo koje prirode. VERA je nekada sasvim, u počecima, bila povezana sa ljudskom kulturom i služila je u povezivanju zajednice putem jednog velikog zajedničkog sna, što je, dok je trajalo, imalo sasvim pozitivne (ili pozitivnije) efekte i ispostavljalo mnogo manje komešanja i nezadovoljstava. Međutim danas u zajednici virusa niko ne VERUJE i u suštini ne želi da deli svoj lični mali san ni sa kim, propagira ideju individualnosti kao novi filozovski moto. Možda će jedinka ući u neku kompromisnu organizaciju izgubljenih i dezorijentisanih koji su se skupili oko *tuđeg sna*, ali je na kraju krajeva tu samo da bi dobila viši SOCIJALNI status i imala potkrepljenje za potajni nastavak ostvarenja svog skrivenog ličnog otuđenog cilja.

MAMONOVA HAGADA

Naravno, okrenula bi leđa zajednici čim bi joj se za to ukazala prilika, i ostavila krdo zbog oportunitizma.

Tako da je svaka jedinka svojom novom suštinom ili izborom osuđena ili predodređena da luta, bude usamljena, ni sa kim ne deli ništa zaista svoje, ne prihvata tuđe osim u slučaju da mu to do kraja službuje bez nadoknade i očekivanja, veruje u sebe kao malo BOŽANSTVO.

Ne shvata da ga takva politika življenja vodi u potpuno samouništenje, koje ona deklarativno nikako ne želi .

Onda se samo može ostaviti otvorenog prostora za nova pitanja i polemike na konto smisla i življenja ovog malenog izgubljenog, samoubedeđenog i ubogog stvora kakav je ovaj naš predmetni.

Želimo mu svu sreću.

Jer prilično će mu biti potrebna u budućnosti...

Kraj izveštaja.

Veština

Veština pomeranja nije postavila jasnu granicu između nas i senki, ljute se obzorja očnih kapaka istorije, menjajući dioptrije.

Ruke sabiraju graktaje, kukanje i rikanje instant petlova iz kesice, puzeći pred nogama, veličanstvenog sina brzine.

Okviri prolaznog, puni se prelivaju preko rubova usana i sipaju reči, u sapunske opere što peru šupljoglavosti.

Spušteni, na zadnju kotu satare vremena, oblici i tonovi, obešeni, o glavu metronoma, mlataraju bezglavo; u dnu komadine leže izudarane fortisimom, ustaljene masturbacije; prelistavajući utiske nedelje.

Gizdava krava je lipsala ližući zemlju nade;

MAMONOVA HAGADA

i zemlja je zasijala,
sjajem kornjačinog dupeta.

Sve je savršeno,
dok objektiv leži
skriven duboko u jajniku, sestrice amebe,
nevinost njenog pogleda će
jednom, zasigurno
ubiti.

Jer, sićušnost je varka bezazlenosti,
srnećeg pogleda
sa bombom u zubima,
čiji se otac bori za slobodu,
a majka ispisuje račune.

Profakturu iracionalnih cifara
koje dugujemo vremenu
nemoguće je isplatiti
s obzirom na inflaciju života.

Možda je to srećna okolnost
devalvirane istorije.

Spazam dama

Poznavao sam jednu damu
Ženu zvanja, posve samu,
Kuju niko nije hteo znati,
svojom zvati.

Imala je čudno ime
Što se ko u grču steže,
Njoj je strah od snova pleo mreže
Sve od misli zatego je strune
I bez glasa njena stvarnost trune
I bez daha njeno lice bleđi
Da joj nije rada,
Kud bi dama
Da joj nije krune;
Zar da sobom vlada?

Dok je posla, ona nema misli
Niti vidi da se dusi bude,
Da su pesti stisli
Da je zovu baš iz onih špilja
Što na duši leže
I sve joj biva teže,
Da život što ne teče
Njen je, tajfun brzi
I neda joj da voli

MAMONOVA HAGADA

A i što bi?

Kada zna da mrzi.

Nigde lepih reči, nigde poverenja

To je lice mrsko, mauzolej stenja

Kada jutro' želi, razmišlja o noći

Oblačnost je menja

Sunca će je proći.

Od zida do zida korakom krupnim

Žuri, da zapljune se, ona koja žmuri

Žuri, da sakrije se, zla, od sebe sama

Na muklom igralištu želez paravana.

I svaka je pora na licu joj groteska

Što joj danju maska važnosti uli

i svaka joj priča gorka, tako smela,

Nadomesti

Tu telesnost, koja samu sebe guli.

Poznavao sam jednu Ranu

Ženu zvanja sasvim samu,

Koju niko nije hteo znati,

svojom zvati,

Uskih grudi, svu od granja,

Teško onom ko je sanja.

Gladovina

Poješću i zadnju, krišku hleba
Svoje poslednje dete
Slatko tako samleveno
Pod zubima,
I od znoja nabubrelim nozdrvama.

Moja je krv, telo svakolikog boga
Progledalo iz sundjerastog tkiva
testa
Prodisalo srce života pulsira u šaci
Izludelog idiota, zanemelog
pred
Licem hranljivosti boga.

I bacam ga kroz prozor da nahranim noć
Tako sam poslao poslednji zalogaj,
večitom izazovu.
Jer njegovo je telo izniklo iz noći.

Neću biti halapljiv pa pojesti i noć.
Pojesću svoju, poslednju kapljicu suza i smole
Žuči što cvili za mentalnim aranžmanom
Za boljim sutra, unapređenjem!
Za podrumskog radnika, posle
Gladnih godina
Useljen u dvorišnu šupu

MAMONOVA HAGADA

Hvaljen gospod! našao je
Bolju rupu,
Ja sam Zadovoljan.

Otvorenu ulažem glavu
Slobodno sipajte benzin u taj pehar
I zapalite cigarete.

Ja sam ponizan...

Nota bene

Konturom bi figure gravirale teksture...
Reku ku re!

Gravide bi htele dravide druide
Prodati za vede,
Navesti,
Zavesti
Peščane strukture kulture ,
Da u dine vetar dune, da davnine
U visine vine.

Divine daljine
Divine divljine
Vrline su line; su line domine!
Kuda – koji, nek vam želja mine.

Pipine u mezanine
Strihnine u vitrine
I napolje svine svine svine,
I barbarine, na njih mandarine
Trambuline tamburine
U dalje dalje dalje
Pustimo gadljive i fine.
Upalimo kamine mine mine
Namazimo karmine ine nene
Nota bene.

MAMONOVA HAGADA

FineFine Fine

Kralj je samo prečut Karl
Karlo, kralo, *claro*, kralo ralo
Ruke pralo..
Tralo lalo...

Fine Fine Fine

Prosjak

*Pokušavši da pročita naslove sa korica knjiga,
stona lampa slučajno ožive slova
Svetlošću neona.*

Prosjak se grohotom smejao ženi
što prošla je putem kraj njega,
sve upirući prstom u njeno jedro telo
znajući da ga on nikada neće imati.
U rukama.

Prosjak se smejao gospodi odevenoj
u akt-tašne, sve odmahujući rukom preko glave,
znajući da nikada neće imati takvu kožu.
Na obrazu.

Smejao se prosjak i parohu mesnom,
I mantiji, sve zvoneći ulicom poklopcem od kante
znajući da on nikada neće imati takvu mešinu.
Za pojasom.

Bi mu smešno i kad garda prođe
kad diže prašinu i umalo ga ne uguši
u mahu boja,
jer znade da on nikada neće imati takav otrov.
U srcu.

MAMONOVA HAGADA

Smeja se prosjak i nebu i Bogu
sjaju vasione, znajući da on nikada neće
biti takav stvaralac raja.

U paklu.

Smejao se prosjak čak i sebi samom
začudo sa jos većim žarom,
jer znade da on nikada neće umreti.
Kao vrsta.

Smejalo se i nebo samom prosjaku
što se čuje po vazdan smehom
jer znade da taj smeh i nije zarazan.
Baš svakom.

Zasmeja se prosjak svom snu što ga usni
u gomili papira zgužvan kao džak,
znajući da se više nikada neće probuditi
kao čovek.
Već kao prosjak.

Nasmeja se prosjak ptici što je jutro vetrom nosi,
jer znade da njega jutro nigde daleko
neće odneti.
Na svojim krilima.

Nasmeja se taj prosjak čak i svojoj majci,
jer znade da ni jedna majka neće biti

majka tako velikog klošara.
Koji se smeje.

Nasmeja se i pesnik novčiću što mu ga
Neko baci, znajući da taj novčić
zapravo i nije novčić kada ga
bolje pogledaš.
Odozdo ka nebu.

Brodići od papira

Vozio se nekad jedan
Kondukter autobusom,
Ali sebi, nikako i nikada
Nije mogao da proda kartu.
Pekao je pekar izvrstan hleb,
Ali ga, nikako i nikada
nije mogao
Prevaliti preko usta.
Vozio je vozač automobile celoga života,
Tuđe,
Ali nikada nije mogao sebi
Kupiti jedan.
Kasapin je klao za života živinu
Po ceo dan u krvi do lakata,
Ali je u svom domu, čuvao
Prase drago.

Jedan je čovek zbog straha od visine postao
Astronaut,
Drugi zbog dubine ronilac,
Jedan je je isekao sebi vene
Jer je verovao da ne može umreti,
I umro neverujuć.
Neki su svakodnevno čekali dan svoje smrti

I proveli svoj stogodišnji život
Čekajući.

Neki su samo pravili brodiće od papira.

Dubili su na glavi, sedeli na travi
Cedili bubuljice,
Zevali i krali
Jeli staklo i eksere
Svirali su testere
Otišli u ludnicu
Il' su tamo radili,
A neki se još nisu ni pojavili.

Mani-Fest

5:43 AM jer ono sam što mogu
i ono sam što mislim

ne ono što mislim da jesam
vec produkt svojih misli

5:44 AM i svaka misao je magična

5:45 AM i svaka progutana i izgovorena reč kroje
stvarnost

njene obline i oštrice
dubine i visine

5:46 AM svaka čuta misao je znak

5:47 AM svaka tišina odraz samoće
svaka tupost odraz razmišljanja

5:48 AM i zida pred kojim se nalazimo
i kada intriga pušta vodu na usta

5:49 AM znajmo da se zid srušio na nas.

“ja znam da ništa ne znam.”

„mislim znači postojim.“

„ja sam ono što mislim.“

„ja sam ono što imam.“

što mislim to postajem...

Kaljuga

(obscure)

Tugi oprošteno jemstvo je varka, izgubljenog bogatstva

Što isceljuje crve

Lukavosti,

Dok ošamućeni bezumni, izgaraju za svoju pobjedu

Na penalima.

Oštećeni fraktali stoje iza ponosa

Kvartala.

Blagi čije je carstvo, naslađuju se pravednošću

Nad tuđim greškama,

I odlaze uvek uplakani sa mesta, gde ostaviše svoje glave

U krilima neutešenih majki,

Što ih zadojiše.

Pokošene trave, ne zarastaju već urastaju

U tela osuđenih

I proždiru ih, mrseci se zauvek

Sa njihovim okoštavanjima

Savesti;

Na grudima, što dižu se visoko

Ne bi li prepukla, počivaju šupljine

Uzdaha.

MAMONOVA HAGADA

U dvoboju, pred širokom audijencijom

Namernost ubi srazmernost,

Nadmenost ubi pravednost,

Nečisto ubi rečitost,

Uvrezati se i kuga duha;

A kola nikako ne odnose mrtve duše

Jer, niko ne plaća

Vozača

Već samo trovača.

Vedrije teme, smeju se staklenim osmesima

Izgovarajući, sluzave silikonske nizove,

A ne žele se družiti, u iznajmljenim terminima tragedije

Potruga

Kopač zlata, kopao je jednom raku
Rov svog groba,
Jer nikada nije mogao,
Pronaći zlato
U sebi.
Kopati se nesto mora,
Tražiti!
Bez traganja nisi čovek,
Makar tražio, i ništa
Ni u čemu.

Jer gde je zlato u dokonosti,
Dok sediš zadenut za drvo oholosti,
Za pojasom, ni traga usnulosti prijateljstva
Nečije zlatne glave,
A nema više ni tvoje
Pod kapom neba.

Kopač zlata, kopao je svoj nos
Duboko
U noći.

Balegar, gurao je izmet tuđi,
Mršav i suv, kao mrav
Gurao je uzbrdo, ka vrhu
Svoju žrtvu bogovima,

MAMONOVA HAGADA

Gurao je, hranu svojim debelim prijateljima
Lenjivcima.

Digao je kopač svoj pijuk visoko do neba!
Senkom prekrivši polja i planine!
Pašnjake da raznese!
Stenu pod nogama sto ga držaše!
Na zemlji goveda da rastera!
I razum i nerazum!
Klinastom metlom da razbije iluzije!
U prah i varnice raseje parčiče!
Kosti da polomi, zlatnoj misli
Na svome licu.

O drskosti!
Slomiće vas stene, o kopači razuma
Masnih očiju i sjajnih, bisernih zuba
Gladnih usta,
Pusta li vam ostala, večno otvorena
Promajna na suncu, presušila od žeđi
Za životom.
Digao je balegar, svoje gumno usrano
I bacio ga
Preko brda.

Pa možete i vi svoje glave.

Skloniti sa panja
Dići iz tanjira

Iz čorbe, sopstvenijeh suza
Isplakanih, preliveh preko ruba zdele
Iz kaše, prokuvala mozga iskopati kašiku zlata
I pogoditi, usta
Vremena i prostora.

Meandri

Defilujuće vrste

U potrazi za izgubljenim notama

Posustaju;

Govoreći nerazgovetnim

Jezicima konfuzije.

Po istim tim stazama,

Panično izgubljeni hode, dvorani

Obezglavljenih kraljevstava

Boranije.

Sušta suprotnost je uvek govorila Ne.

Ili je makar mislila da to govori, dok je to Ne

polako bledele, i postajalo

- Ništa.

Ustajali hodnici su šuplje odzvanjali

Praznim prostorijama

Koje niko nije želeo

Da ustupi

Sadržajima;

Dok je zidove željne života, naseljavala

Samo,

Mahovina željna

Ljubavi.

*Od majke ocu i od žene mužu, harač u podvalama,
svuda je isti.*

Puške nikada nisu pucale same,
Niti su činile samoubistva.
Pa čak i da jesu, nije ih moglo boleti
Jer su, puške puste.

Dok upletene ruke pregovaraju, sa prstom sudbine
Koja će da deli, a koja da uzima
Ostatke ugroženih vrsta
Pravde,
Okasneli telefonski razgovori, su neispravljiva šteta
za društvo,
Ispred
Streljačkog voda.

Ostaje samo zakucati ekser, i obesiti o njega sve
mršave misli;
Iz debelih razloga.

Područja snova svima govore, tanane tajne za ne-
rešivosti življenja,
Samo nikako, da dovoljno glasno kažu -
Ogluvelim buđenjima.

Živeo Mihail Hlebnjikov!

Fermari fermajte!
Brigači brigajte!
Svojaši svojatajte!
Prezači prežite!
Vojaši vojujte!

Zebnici zebite!
Umnici umujte!
Dušači dušujte!

Vajgači vajgajte
Vajgom i izvagajte
Pa dajte vajdačima
Oni će vam platiti platom plataša
I zlatom zlataša.

Pa se pojave spravari i smelari
Pa pozovu svoje krivare.

A krivari krivare i krivare
Pa kada iskrivare
Odu livarima, da izlivare
A livari modarima
Da moduju i modare.

Ali ne da modare
Pa da naglare, gare i peglare,

A oni baš naglaju i peglaju
I ne zovu mernare nikada.
Namerno.

ISUS, Joshua Ben Josif, HRIST

Spasilac, mesija.

Onaj koji je primio tvoje grehe pa ti možeš da grešiš koliko hoćeš jer ti je sve oprošteno.

Onaj koji je govorio jedno pa su od njegovih reči napravili hiljade knjiga sa "kao" pogrešnim tumačenjima.

I samo jednu sa "pravim".

Jevrejski reformista prokažen i razapet.

Prvi pacifista.

Onaj koji se spominje mnogim r'n'r pesmama.

Onaj koji je prvi rekao *fuck the sistem*.

Onaj koji je razvalio jevrejsku tržnicu i zgazio po kinti.

Onaj koji je bio protiv prodaje duše.

Onaj koji se borio za ljubav i praštanje a ne srdžbu i rat.

Onaj zbog koga su se ljudi ubijali dvadeset vekova posle njegove smrti.

Onaj na koga se pozivala španska inkvizicija dok je sekla ljude na komade.

Onaj koji je ukinuo idolopokloništvo.

Onaj čije zlatne idole kupujete i gledate. Kojima se molite.

Onaj koji je hteo da ujedini svet putem ljubavi, onaj čijom su doktrinom raspirivali netrpeljivost.

Onaj koji je propagirao mir i onaj čijim putem su krenuli svi stradalnici.

**Onaj na koga se licemerni svet poziva dok čini zlo.
Vizionar rajskog sveta za koga je planirao i ljude**

Šest dana radi, jedan dan je ko nijedan dan.. (antiteza)

Pretopiti plastičnog Isusa u top
I reći mu da puca za ljubav,
Pretopiti krst u lopticu
I reći mu da je on ljubav a ne smrt,
Staviti ga u top.

Pretopiti limenu crkvu u vešernicu
I osušiti grehe na štrihu,
Pustiti da im oprostí vetar.

Prebući veštačke popove u klovнове
I dati im da čuvaju decu
Pričali bi sjajne viceve
Veselili dušu.

Prebući srdžbene opatice u dame noći
I dati im da se podaju za džabe
Reći im da je to bogu milo
I da su se žene danas promenile.
Pretopiti ludi narod u Isusa
I obesiti ga na krst
Da vrišti i spasava greh.
Isusu dati peškir da obriše znoj,
Nagradu za životno delo

Ulogu je dao majstorski
Zasluzio je beneficije,
I topli obrok.

Pogasiti sveće i pretopiti ih u saće
Dati ih pčelama nazad
Šestougaone
Da u njima prave med
Za žive i za mrtve...

Pretočiti vino u krv
I dati da piju vernici
Reci im da je to nafta
Da je to čemer
Da je to radijum
I da je slatkog ukusa...
Preliti sezonske hodočasnike u reke, i sliti ih
U crno more
U mrtvo more
U crveno more
U mramorno more
Bilo koje more...
Reći im da se okupaju u svome ništavilu.

Longinova pesma (rubato)

Kakva iskrenost i kakvo priznanje

O, spasitelju.

Makar si pokušao.

Oni se slade, a ti jadikuješ.

Njima lepo, tebi nije.

Ne znaš da uživaš,

Nisi deo ljudskog sveta.

Znam, ne voliš piti piva

Nazdravljati svinjskim osmehom,

Znojav i neobrijan zaskakivati vlažne žene

Živeti u zadahu, čelične, mrljave pseudomisli;

Budi neko drugi po cenu ovog našeg,

Krezavog osmeha na slici.

Pa zašto, zašto se mučiš?

Hajde priznaj mi, ti im zavidiš,

Misliš da su bolji od tebe.

Misliš da tvoj karakter nema plodnosti u niskom,

Da nisi hazarder,

A završio si na krstu!

Što to sebi radiš čoveče?

Sidi da porazgovaramo.

Pa šta ako mi je majka kurva.

Pa šta ako ti je otac pijanica.
Pa zar te nisu naučili ničemu.
Kako se treba zverski boriti kroz život.

Biti slep i srljati.
Ne osećati, biti hrapav i grub
Ti si nežan i povredjen.
Trebala ti je kazna da te oslobodi.
Trazio si đavola
Da se meri sa tvojim bolom,
I on pobeže od tebe.
Pa znaš li da taj tvoj bol i tvoja ljubav jesu rat.
I da ljubavi nema kao što je ti vidiš jer ti si sanjar.
Ti i još par takvih kao što si ti niste ceo svet.
I vi bi ste voleli da naš svet pretvorite u svoj svet.
I mi bi smo da tvoj svet bude samo tvoj svet.
Ili da ga nema.
Jer nama se sviđa da smo ružni.
Kao sto se tebi sviđa što si lep.

Vidiš kako smo mi dobri.

Mi tebe zapravo volimo.
Jako nam je stalo.
Jel te bole te rupe po rukama?
Bole, bole, naravno da bole, ko te jebe..

Skote.
Vratite ga na krst!!

MAMONOVA HAGADA

Neka crkne!

Neka umre ljubavnik.

Yom Kippur

Oprost na Kippur
Zdele i plehovi.
Jemenićani hazani
Vino i mehovi.
Bez tona i trona
Oduzeta glasa
Iz sumnje ka Bogu
Neće svirat' lirike
Udove i laute
Visoke vidike
Prastare morale, kanone, kabale,
Kozoroge
Vrane
Nestale u šiblju
U šipražju snova;
Moraju da spale.
Ovnove glave tužne, bez rogova
I poljane slave
Puste bez stogova,
Seno u travi razneto od gromova
Od ogromne galame
Propadalih Bogova.
A ruke svezane pod voljom volova
I snažnih, gordih zveri
Iz dolina Moloha,

MAMONOVA HAGADA

Ralje vuku kosti i sve svoje poroke
Loša sad je klima
Hladno je za proroke.

Daleko od doma, raznetog od groma,
Oslepljena srca kralju slavu krate,
Odlaze do neba u vrtlozima vetra
Vitezovi reda paunovog repa,

U hiljadu boja nestaju iz etra
Ratnici od sjaja patosa i svetla
Tragaju za tamom traže smisla čini
Igraju se reči, u bezdanoj pučini..

Martin i indulgencija

Probudivši se Martin rešio je prvo
Da sve što bilo jeste najednom više nije.
Da promeni fazon i počne da se bije.

Martin se probudio i nije više isti
Rekao je svima što su mu na listi
Da izadju na crtu dok on turira po pisti ,
Da je pilot aviona, dok oni biciklisti .

Martin je pobesneo i digao je ruke
Koračao ulicom kao ljudsko drvo
I zgroženi svi što gledali su ćutke ,
Filmovali kamerama džepnih telefona,
Oslobodjenje Martinovo prvo.
Izašao Martin ceo je iz ljuske
Svukao je kožu odurnu i zmijsku,
Razgranao Martin krošnjju Dionizijsku.

Plakala je kuća i plakala su kola
Plakala je banka i služba protokola,
Plakale su ćate i tate i rate
Plakalo je sredstvo i roba i moba
Plakale su brave i kurve šalteruse
Plakali prodavci filera bez duše
Plakalo je bratstvo piona šampiona
Plakalo je golo sa otoka, Briona

MAMONOVA HAGADA

Plakale su nacije i reprezentacije
Plakale su cie, bie, familije
Plakalo je imućstvo i pokućstvo
Plakali su redom
Odavde, sve do pakla,
Svetleće reklame i društvo spektakla.

Praktikum

MARŠ NAPOLJEEEE!!!

NE TREBA MI KIRBI

HRANIM SE ZEMLJOM I CRVIMA,

PIJEM VODU IZ BARA I IZJAŠNJAVAM SE KAO PAS!

NOSITE SE...

..U VRAŽIJU MATER I VI I VAŠA CREVCA,

VAŠI KABLOVI, VAŠI MAILOVI, VAŠA OBAVEŠTENJA,

ANKETE, VAŠE ULICKANE POJAVE,

VAŠI OSMESI PUNI STRAHA OD NEUSPEHA,

VAŠI GLADNI STOMACI..

UMESTO USISIVAČA KORISTIM RADOST

KOJA MI TRČI DOMOM I RAZNOSI ZLE MISLI,

KAIŠ OKO STRUKA NI NE NOSIM JER MI NEMA ŠTA

DRŽATI

...neću vama polagati račune.

Marš napolje! ne treba mi spasenje

niti očišćenje

OLIČENJE

NE TREBA MI SLIKA

ČEREČENA ČOVEKA KOME ĆU DA SE MOLIM

NE TREBA MI TUĐA RANA NITI BRIGA

NE TREBA MI ISPRIKA

NITI RAZGOVOR

OD VAS

MAMONOVA HAGADA

**IZUMITELJI
SVESTI I ČOVEKA
OBRIJTE SE
NE VIDIM VAS LJUDI OD TOLIKIH BRADA
NAOČARA I KAPA, ČADORA I OD ZIDA
SLAVNOG,**

**NEĆU VAŠE BROJANICE U VIŠE BOJA
NE ZANIMAJU ME PORODIČNE PRETPLATE ZA RAJ
PRESKOČIĆU VAŠA EDUKATIVNA OBDANIŠTA
IZAĐITE NAPOLJE**

**SRAMOTA JE..
..NEKO ĆE ME VIDETI
REĆI ĆE LJUDI DA STE BILI OVDE.**

**MARŠ BRE NAPOLJE
prodavci novca
jarmiitelji i dužitelji
kupci tuđeg vremena
NE TREBA MI VAŠ LAŽNI NOVAC**

**vaših hiljadu miliona doživotnih kredita
za pokoljenja
milioni doživotnih robija,
nisam vaše vlasništvo.**

**NE TREBA MI VAŠE GNUSNO BEZUMNO VOĐSTVO
NE ZVONITE MI NA VRATA**

**NE ZOVITE ME TELEFONOM SA SLUZBENIH TELE-
FONA ČIJE RAČUNE JA PLAĆAM
MANITE ME INSTITUCIJA
I DISTRIBUCIJA
NE VERUJEM U SREĆU NAGRADNIH IGARA**

**IZAĐITE NAPOLJE
PRAVIĆU SE DA NIKADA NISTE
NI BILI OVDE
ZA VAMA ĆU OCISTITI PRAG.**

**Progutaću crvenu tabletu
I zatvoriti vrata.
AKO BUDETE ČULI LAVEŽ, DOK BUDETE ODLAZILI
NE OKREĆITE SE.
PONAŠAJTE SE KAO DA SE NIKADA NISMO SRELI.**

Energetske bombe i hidrogenski napici

Blještanje sivila
Brazdanje vinila
Vrištanje mandrila
Idila.

Hermetična garaža
Opasna gramaža
Solaža od kolaža.

Difuzno sunce
Ljudske zlata unce.

Nadglasano lišće
Buka šumu stišće
Limene gusenice
Nerava pletenice.

Empatični ekrani
Disko hormorani.

Pleše uškopljenice
Mizanscen promidžbenice.

Celuloid vida
Promiskuiet stida.

Lipsalo vreme
Magaracko breme
Entropicna semantika
Distopicna romantika.
Šecerasta tuga
Elektronska kuga.
Radijumska duga.

Empirčna knjiga
Idilična briga
Radnička sreća
Od osmeha vreća
Potapšana pleća.

Psiho kolporter
Rajski promoter, Udobni parter.

Definicija

Definicija je čovečija opsesivna potreba da sve “*pakuje*“ u (njemu) razumljivu formu. Zanositi se mišlju da mu to “*užasno*“ pomaže, bez obzira što se definicije stalno menjaju kroz vreme.

Pojmovi redefinišu.

Mnogi ljudi definiciju mešaju sa pojmom *definitivno*, pa definicije uzimaju “zdravo za gotovo“. Za definitivno.

Definicija je jedna renesansna tvorevina koja je nastala kao pandan crkvenoj dogmi, a zapravo ima istu funkciju.

Definicija je ono što ti zabranjuje izraz slobodnim rečima. Ukida dijalog.

Definicija je ono što te tera da ne razmišljaš isušivo, što razmišlja za tebe.

Definicija je proizvedeni instrument kontrole i kao takav ne pomaže čoveku baš previše.

Ona je tehnološka tvorevina koja pretvara ljude u mehanizaciju.

Definicija je “*zicer fora*“ za nemaštovite roditelje i neinventivne i nesposobne predavače.

Definicija je produkt straha od razumevanja.

Pogledajmo to na klasičnom primeru.

Koja je definicija žirafe?

Žirafa je papkar koji živi u Africi i ima tufnice. Hrani se biljem i dalji je rođjak naše koze.

"A zašto nije koza već žirafa"?

- Pa zato što voli da jede lišće sa drveća a ne da pase žbuniće.

"A zašto naše koze ne pasu drveće"?

- Pa zato što mogu i travu.

"A zašto žirafe ne pasu travu"?

- Pa zato što je nemaju.

"A zašto je ne pronađu"?

- Zato što su lenje.

Da sumiramo - u stvari su žirafe najlenjije koze koje su obolele od lokal/patriotizma i nisu htele da napuštaju svoja stanista u potrazi za boljom travom; dok su ostale vredne koze "zapalile" iz Afrike i došle ovde.

Tako je valjda i sa crncima.

Sreća traži zavisnost

(esej u stihu)

Sreća zahteva opsesiju;
I dobija opsesiju,
dobija ono što traži, uvek
i bez izuzetka.

Jer,
sreća je otelotvorenje naših težnji,
tražnji,
personifikacija osećanja,
obožavanje života.

Bila to zavisnost ili ne,
mnogo toga zavisi od
snage spona sto nas vezuju,
- ontološkog stremljenja,
ili sapatništva.

Najlepše ga je zvati imenom onog prvog.

Studirajmo priču o Narcisu
koji se udavio, gledajući „u sebe“.
Večito zagledan u sopstven ponor,
U kome se utopio.
Nije mogao naći refleksiju,
već samo beskraj.

Nije se imao, za šta uhvatiti,
U padu.

Nije iskoračio,
van praga
utamničenog sopstva,
Nije kopnio,
već pošao onome
iz čega je potekao.
Misleći, da se vraća sebi,
nestao je u bezdanu.
Nije razumeo,
reverzibilnu prirodu života.

Ogledamo se suprotnostima.
Pripadamo dualizmu.
I uvek, kroz ono nasuprot
dolazimo do zamišljenog,
i kroz zamišljeno,
do suprotnog od njega.
Jedni drugim nule mi smo,
počeci i krajevi,
dokle sežemo
iskazujemo u susretanjima;
nalazimo svoju bit,
svoj Bit.

MAMONOVA HAGADA

Širimo se da bi se skupljali,
skupljamo, da pustimo
krila još šire.

Takva je priroda impulsa.

I njega mora biti
da bi i života bilo.

Jer,
jednosmerno vodi eksploziji,
ili imploziji.

A, oni su, kraj impulsa,
kraj pulsa,
impulsa.

Bavili se mi fizikom,
metafizikom,
ili kvantnom fizikom,
tražimo istu suštinu
i nalazimo iste odgovore
u svakom sloju postojanja.

Postoji ono moguće,
relativno i poželjno,
a samo je jedno istinito.

Tu se mi nalazimo,
kao težišta postojanja.

Kao duše kosmosa,
koje ga potpomažu

da stoji ceo.
I kada god, on preteže,
i kada god, mora da podnese žrtvu
svoje stabilnosti radi,
on žrtvuje nekoga od nas.

Imamo svoj smisao.

Dokaz smo, da negde
postoji lepše mesto,
ili da se, trenutno,
negde tamo, gradi.

Jer,
ako smo samo refleksije zvezda,
onda su i zvezde naše refleksije.
I ako smo mi ovde lepi,
nismo jedini lepi
i nismo lepi iz dosade,
već iz potrebe
nečega lepog, da se u nama ogleda.

Ogledajmo se i mi u drugom onda.

Jer,
Nismo mi sopstvena ogledala,
i retko šta nam pripada,
već smo, samo nečega
dostojni.
I možda je pesma, sve ovo što ti pišem,

MAMONOVA HAGADA

Jer i poezija više nije, kao što je nekada bila,
a nismo ni mi više
isti ljudi.

Pokušaj verbalizacije neizrecivog
blizak je oslikavanju neviđenog,
i predstavlja odraz vrsne hrabrosti,
ili vrsnog ludila.

U svakom slučaju, jedno je sigurno,
to je slika na koju niko ne može
ostati ravnodušan.

A Stendal će bolje reći.

Uteha panike

Nije to smrt, već avet njena strah i sena,
Što joj naliči.

Smrt je bez lika,

Ona bledo lice naše, sebi bliskim čini

Misli od života žure da je znaju

Pred rudu one trče,

Kad traže razlog kraju

I kada ga nađu dalje njega beže

Jer je bolna tačka;

Kao živa rana u ustima što se dira

Jezikom, da boli više,

Tako naš lud razum sopstvenu smrt zove

Pa je čika preklinje i voli

Da mu dođe bliže u ogledalu se prikaže

I kraj života kaže.

Jer tada smo celi čvrsti nevesteli

Kad prigrabimo skute u očaju bola

I volimo život koji nas napušta

I čini nam se svetao on i stran, kao smrt što je
strana,

Svakom živom u tom neznanju.

Ta je potreba smrtnog da život mami

Radoznala i ljudska,

MAMONOVA HAGADA

Jer to što čovek jeste, to je samo ljuska, prazna
Koja granice ne zna, niti sebe, niti grane svoga be-
sa

Niti želje niti kobi, i uvek nove dobi;
Nižu se i dani budoari, noći arabeske
A njena pojava korake odbrojava
misao iscrpi, pa na konak zove;
Gde tumači snove,
Svoje duge prste
U kožu nam umače, kazuje jasno
Kol'ko tihe rane znače
Da smo svetlosti i boje, kao cveće
ili jata ptica sto se roje,
Na suncu da smo
Druge vrste koje crnom zemljom plove
Puste;
Da nismo tako važni niti tako snažni

I da to što kori, nismo mi
Već je ona koja nam u ruke padne
I učini ih hladne mrazne bez srca, da love
Drugoga za šiju stegnu i slušaju gde grca,
I tu vidi opet nas razum njeno lice što čini nas ce-
lim,
Snaznim gordim velikim i zrelim,
Ko što svak je zreo u tom neznanju.

I ta smrt, smrt je mitska,
Majčinska i plodna kao zemlja frigijska,
Da nam rodi nemani morske i zemaljske spasite-
lje, gorske
Kultove stare, ona samo tren je ili večnost što nas
spaja,
Budnim čini,
Što nas tera, da umiranje (pre)živimo
I sebe u umiranju krivimo, mi smo njene sluge;
Kao što smo sluge sna koji tren života znači,
Tako su života samo smrti znaci,
I život je tren smrti večne, čiji zraci nižu pesme,
naše
Što su njenom uhu drage;
Pune snage,
Kao što su jaki svi u svom neznanju.

Rasprava o slobodi i toleranciji

Suprotnost je istovetnost.

Odraz u ogledalu

Opozit životu nije smrt već večni život, gledajući na to da je život smrtna a ne večnost.

Rođenje je nasuprot smrti.

Živeti život = Ubiti smrt.

Živeti smrt = Ubiti život.

U svim varijantama zadržava se značenje-
suprotnost je istovetnost.

Kontraprodukt je sastavni deo celokupnosti.

Svaka poričuća izjava bi govorila da boje nastaju samo od svetlosti; zanemarujući senke, tamne nijanse i mračnu stranu.

To nadasve nije moguće.

Postojanje bez opozita nije moguće.

Jednostranost je vrhunsko grešenje, obzirom na to da živimo u dualnom svetu. U svetu podeljenosti.

Svest je okrenuta spoznaji dvostranosti ali je u otporu i kritički je nastrojena svakoj suprotnosti. Odbacuje je i prokazuje.

Panično pokušava pronaći božansko u sebi i okreće se jednostranosti svojoj; mrzeći sebe, kajući se zbog grešaka, uništavajući ostatke prošlosti, osuđujući suprotnost nazivajući je bolešću..Praveći

veštačko jedno.

To je licemerje prema sopstvenoj prirodi.

Moleći se dobru da vam se ne desi zlo; činite isto kao kada bi se molili zlu da vam se desi dobro.

Licemerje i nesagledivost sopstvene dimenzije maskiralo se i ne prepoznaje se, čovek ne vidi više suprotnost u samome sebi.

Nagon za spoznanjem ostaje da ključa i njegova motorika radi sa zabludama i stranputicama jednostranosti; sa definitivno lošim materijalom, koji neće pomoći u putu ka sagledavanju i spoznaji. Mašta stupa na scenu i smišlja novu polovičnu ličnost kojoj suprostaavlja proizvoljnu suprotnost, onaj odbačeni deo sebe. Vidi ga u spoljnom svetu i ta druga polovina ga proganja kao anima.

Uvek je vidi kao pretnju, senku, avet, u onima koji su prihvatili odbačeni deo kao jedinu sopstvenu istinu, onima koji su obacili deo ličnosti od kojega je sagradjeno predmetno lice.

U stvari je priroda tog čina suprotnost samom čoveku kao misaonom biću, to je antiteza bivstva u samom bivstvu, izraženija nego samo istinoljublje. Ali ipak nagon ostaje, traženje ostaje.

Mehanizmi rade a svesno ih vrlo često navodi na pogrešan put.

Samoizmišljajući se.

MAMONOVA HAGADA

Koliko mislimo da smo pravi toliko i ne znamo koliko smo pogrešni; koliko ne znamo da grešimo toliko zapravo i znamo koliko smo u pravu.

Zamke ličnosti nameću slepilo.

Ne vidi se da je vrhunsko jedno sinteza dvojnosti a ne biranje jedne od moguće dve strane, praveći veštačko jedno.

Izbor je nametnut.

Pravo izbora nikada neće moći zameniti slobodu. Ono može biti samo segment slobode. Jedan od distopičnih.

Nemoguće ga je izdvojiti.

Neodvojiv je.

Ne mogu se konteksti stavljati na mesto teksta. Kojom analogijom dokazati da suprotnost nije istovetnost. Da lepo nije ružno, da noći nisu dani, da dobro nije zlo, da tama nije svetlost, da levo nije desno, da gore nije dole, da život nije smrt. Da lice nije naličje. Da penis nije vagina.

Ako na suprotnost gledamo kao na negativ ili kontra stranu, opozit, prema tom modelu možemo reći da je suprotnost ono što je s druge strane, ono što je u minusu, ili obrnutoj srazmeri. Kao negativ postojećoj misli, ili negativno mišljenje.

Uzmimo ga na primer za negativno mišljenje, ili biće, ili boju, ili bilo koju vrstu suprotnosti kao tak-

ve. **Bilo čemu.**

Jednoj ćemo strani dati pozitivni a drugoj negativni kontekst. Isto takvu i vrednost. Da bi se kao takve mogle nositi jedna drugom .

Recimo da je dobro +5 a zlo -5.

A onda ćemo ih izmeriti i reći šta je nejednakije i šta pravije..

Daćemo im znak jednakosti.

$$+ 5 = -5$$

dalje

$$0 = - 5 + 5$$

$$0 = 0$$

Proizvoljnom matematičkom analogijom utvrđeno je da su obe strane iste vrednosti, i da su samo kao takve delovi i dve dimenzije ljudskog i spoljnog bića koja gravitiraju oko zamisljenog centra, Nule ili jednakosti. Celovitosti.

Dobro i zlo nisu afirmacija i degradacija jedno drugog već samo dve nasuproćene kategorije, astraktna repera bez realne granice.

Centri ili nule se stalno pomeraju, zavisno od posmatrača i njegovog opštemoralnog karaktera.

Degradacija dobra nije zlo.

Jer ni afirmacija zla nije dobro.

Afirmacija dobra je bolje, afirmacija zla lošije.

Tako da je po istom principu degradacija zla bolje,

MAMONOVA HAGADA

dok je degradacija dobra lošije.

Gledajući sa elementarne strane imamo po dva para nasuproćenih elemenata.

Vatru i Vodu;

Vazduh i Zemlju.

Ali svaki od tih činilaca obzirom na svoju suprotnost, suprotnošću svojom je komplementaran svome paru a i ostalim elementima.

Samim tim Vatra nije zla u odnosu na svog parnjaka već je i ona po sebi dualna, svojom razornom i produktivnom moći.

Moći i svojstvom.

Tako da su dobro i zlo, afirmativno i degradirajuće, razorno i produktivno, samo karakteri svakog elementa i bića na zemlji, koje oni po prirodi svojoj poseduju.

Svi mi u sebi osećamo svetlost i tamu; jer ih posedujemo, osećamo vatru i zemlju, vodu i vazduh, sreću i tugu, lepotu i ružnoću.

I sve one imaju svoje kreativne i razorne moći. Tužan čovek može napisati divnu pesmu, tužan čovek može ubiti drugog čoveka ili uništiti svoj život.

Srećan čovek može širiti sreću oko sebe, srećan čovek može poginuti u svojoj slepoj sreći ne videći otvoren šaht na putu dok je skakao nokolo srećan.

Mač ima dve oštrice od kojih obe seku, medalja dve strane, mi imamo anđele i demone kao personifikovana svojstva.....

Kao što zemlja može da rađa tako može i da guta, u zemljotresima.

Kao što vetar može da hladi i nosi seme i sadi, tako može i da odnese hektare šuma i kuća.

Vatra može grejati, kuvati, osvetljavati ; može tako i putošiti u požarima pretvarajući svet u pepeo.

Voda može daviti svet svakoga dana, tako isto toliki žeđ i obnavljati život, čistiti i prati.

Odbacujući takvu vrstu osobenosti i svojstvenosti, negiramo vlastitu prirodu a i prirodu upošte sa kojom smo koherentni. Prirodu stvari uopšte, prirodu prirode, prirodu kosmosa.

Prirodu milosti i besa.

Prirodu reakcije sopstvenog bića, obogaljujući ga za jednu od dve jedine moguće vrste slobode, i prava izbora unutrašnjeg bića.

Na taj način proizvodimo frustracije koje zamenjuju prirodan duševni sud o stvarima.

Postajemo mašine u službi sopstvene ugušenosti. Intuicija prestaje da postoji, prestaju emocije, sanjanja, prestaju slobode, rađaju se empirija, potrebe, planovi i prava izbora.

Pored njih i žanrovi, discipline, ograđenosti, šovinizmi, fašizmi kao modeli raci-

MAMONOVA HAGADA

onalne nasuproćenosti gde svako glumi drugu stranu odbačenog tuđeg bića.

A koje su posledice.....sa duhovne strane..

Homofobija je reakcija odnosno materijalizacija , na silu, odbačenog ženskog iz unutarnjeg bića muškog, u patrijahalnom društvu. Homofobija je reakcija na odbačeno muško u ženi pod pritiskom sirove jednostrane muškosti. Svi su tu žrtve...

Neko je davno napravio užasnu grešku.

I na tom nivou prestaju komplementarnosti i počinju beskrajne bitke za veća prava i ispravnosti.

Bitke između boga i đavola, armagedone i konačnosti ljudske civilizacije.

a sve je to užasno davno počelo, onda kada je čovek odbacio svoju dualnost i odlučio se za jednostranost.

Kada je čovek postao žena.

Kada je čovek postao muškarac.

Kada se usudio da povuče crtu i napravi kategoričku razliku...

Čovek mora da razume svoju celovitost u dualnosti.

Metafizičnost duha treba prepustiti njemu samom.

Elementarnost njoj samoj.

Dualnosti prepustiti samoga sebe i učiti od samoga sebe; zadovoljavati gladi i potrebe jednog i dru-

gog pola sopstva.

Nasuproćujući ih, hraneći ih jednog drugom, mistički sagledavajući svoj duh i božansku stvaralačku energiju.

Spoljni plan će se sam formirati iz unutrašnjeg.

Preuzevši kontrolu i projektujući dobro i zlo na spoljašnji plan čovek je izgubio svojstvo i već vekovima tapka u mestu gubeći i generacije.

Izgubio je moć i svoj unutrašnji raj. Pretvorio je sebe u hodajuću legendu.

Vreme je za povratak. I za smrt mitovima.

To je jedan od mogućih scenarija.

Strah i iščekivanje

Bela boginjo od snova; sve što jesam,
To su slova, od kamena i mesa
I hrana, od otrova što mi bleđi kosti,
Ti si moja duša bez pokrova
I osmesi majski, radi moji gosti
Za trpezom snova, oni tvoj su osmeh
Što se smeši, kao glina, šireći se meka
Pod prstima čoveka, što je mes; i
I uzdasi rajski, koji joj se otmu
Dok s njegovih ruku, ona teče
Kopnu svome, zavičaju zemljanome, što mu ruka
Ljudska mladu ćerku uze, ti si onaj prah
Od zemlje što se krti, s mojih ruku što kovitla
Pa se vrti, u nebasa žuri tražeć gde su sati,
U mesecu dok se klatno tiho klata,
I misli nestaju.

Bela boginjo od snova;
I sve što jesam to je pesma, i sve što mislim
To su slike, panorame dugih modrih karavana
Obezglavljene reči ko jata pelikana,
Štrih je prazan što horizonte spaja, luk od vike
Po nebu iščezava, moja crna slova moj su pogled
nemi,
obraz suvi

uzdah sto se puši, bolutini i sove,
noć u mojoj duši.

Prokazanje

Noćne harmonije misli,
Vriju, mravinjaci sete - nikako da zgasnu, moja
draga;

Jara suva, kao suša pohodi dvorišta mi biti
I pucketaju pod zubom kao šaši, ravni
Toga bića što se gosti
Sobom samim.

Gde je sreća,
Sa bokalom slave-što se ko oblačak vije iznad gla-
ve,

Da taj bokal prospe i ulije dah koji nije od zla niti,
Da natopi prah sapere i skrrije
I da ko nikad, ništa bilo nije, opet sam mlad
Sa pogledom srne, dah u Had progoni
Misli crne.

Gde je ta volja,
Što mi pehar, sa obale snova pruža - kao behar,
crven u krvi sa usana ruža,
Mesto slamku što iz brodoloma laži, nasukava na
vetar istine;

Gde je to ime,
Od Andra i lazurita bestelesno kao san od tela i
spirita,
Da se kao kraguj sa nebesa sruši, ščepa me za

grudi

**I odnese gnezdu svome mekom toplom
pernatome, svoje kobno krilo
nadamnom da svije;
Gde je, pitam se.
Jer kao da me nije.**

Za decu

Da li noći vole dane
Da li drva vole trave
Da li brige lome glave
Da li vrane vole ždrale.

Da li crnci piju kafu
Dal' je šećer brat od soli
Dal' pas laje uvek isto
Da li laje da te voli.

Da li krivci znaju reda
Da li krive vole prave
Dal' se pingvin plaši leda
Dal' je medved zvan od veda.

Da li lišće ima dušu
Da li čovek ima roda
Da li sunce voli dugu
Da li nebo ima Boga.